

Pere Josep Palou Mas

X(ch)at

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 2001

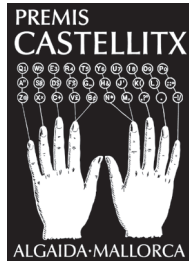

AJUNTAMENT D'ALGAIDA

Col·lecció Binària · Premis Castellitx

PC2001-N-R-0167-0137

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC2001-N-R-0167-0137

© del text: Ramon Gonzàlez Reverter

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2019

Publicat per primera vegada a *Certamen Literari de Castellitx 2001. Obres premiades. Part 2. Narració Curta*. Algaida: Ajuntament d'Algaida, 2002. (Plaguetes d'Història i Cultura; 13)

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Pere Josep Palou Mas

X(ch)at

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 2001

La narració *T(ch)at*, de Pere Josep Palou Mas fou guardonada amb la Rosa d'Or de la Pau al xxv Concurs de Narració Curta del Certamen Literari de Castelltix 2001. En foren jurats, Llorenç Antich Trobat, Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila i Pere Mulet Cerdà.

X(CH)AT

EL DESPERTAREN ELS TRONS. ESTAVA una mica refredat. S'aixecà del llit entre estossecs. Es passà el batí i els xoquins; després ho pensà millor i va cercar uns calçatins d'hivern que li abrigaven bé els peus i feien que els xoquins malmenats s'hi acoblassin millor.

Mirà per la finestra sense obrir-ne els vidres. Alçà la vista i veié la imponent mola negra dels niguls que s'extenia per tot el cel. Avui no sortiria. Era diumenge, però ni tan sols no pensava anar a missa. La sagrada solitud dels diumenges, tan semblant a la dels altres dies, el posava particularment neguitós.

Tampoc no davallaria a revisar la bústia. Vivia en un tercer, no hi havia ascensor, i ja l'havia revisat dijous o divendres. I, tanmateix, mai no hi havia res que no fos propaganda de rebaixes, d'enciclopèdies, o de mobles colonials.

A la cuina trobà un poc de cafè d'ahir, fred i cobert per una tènue i discontinua pel·lícula gris, en el vas recuit de la cafetera italiana. L'abocà en una tassa escantonada i se'l begué, talment com estava. El regust metàl·lic li agradava.

Posà un CD i començà a sonar la Suite núm. 1 en Do Major, BMV 1066, en versió de l'orquestra de l'Acadèmia de Sant Martí-en-els-Camps —com, rememorant una antiga broma, anomenava el magistral conjunt de l'Academy of St. Martin-in-the-Fields— dirigida per Sir Neville Marriner. Bach, naturalment. Des que havia fet seixanta anys només

escoltava Bach o precursors, excepció feta d'una antologia de Kansas amb què s'entretenia adesiara, i alguna escapada esporàdica als agombolaments de la veu de Maria del Mar Bonet o al clam desesperat del Lluís Llach més primerenc.

L'avorriment, que segons ell mateix no era més que una forma sarcàsticament benigna de depressió, començava a turmentar-lo. Es culpava de no haver sentit mai enyorança de Teresa, ni que fos els dies immediats a la seva inesperada mort. L'havia trobada més a faltar les vegades que ella es torbava a tornar de la feina, alguna tarda que ell ja era a casa, que no quan se n'anà per sempre més. És clar que quan Teresa treballava era més jove, i ell també, i potser el desig passava per enyor. Quan traspassà, ja feia anys que no la trobava excitant ni encisadora. Sospitava que per mor d'això mai no l'havia plorada. Aquesta idea augmentava el seu sentiment de culpa, i encara més quan se li feia palès que preferia aquest sentiment a l'altre, més ominós, de voler el retorn d'una persona morta.

Ara, retirat de la feina, no gosava acceptar que la solitud li resultava incòmoda. Els parents amb què s'havia relacionat eren tots morts; mai no s'havia fet amb els nebots i cosins més joves, i encara menys amb la família de Teresa, tots tan estufats. D'amics, el que se'n diu amics, mai no n'havia tengut passada l'adolescència. El seu prodigiós egoisme —que ell suposava característica comuna de tots els humans— li ho impedia. Els veïns li resultaven superficials, perquè no suportava parlar de futbol, per bé que s'empassava més d'un partit sencer per televisió. A ca seva mai no havia volgut cans, ni moixos, ni canaris, ni peixos, ni tortugues, ni cap altre animal que no fos ell mateix o la seva esposa. I així, naturalment, ja tenim la Seu plena d'ous: un jubilat irascible, malcarat, com un Jack Nicholson en els seus pitjors moments, envoltat de records però absolutament decidit a no deixar-se impressionar per ells; impermeable, com un roure èpic i inasequible.

Qualsevol aficionat a la psicologia hauria endevinat, amb aquests antecedents, la motivació que l'animà a comprar el kit de connexió a Internet quan el va veure casualment a la papereria. En aquell cartró descomunal, esclafitós de coloraines, amb el preu destacat entre raigs de plata, com un ull de Déu. Un CD-rom —recordà aquella companya de

feina que infal·liblement es referia a aquests discs com a CD-rooms—, un mòdem, un llibre d'instruccions, quatre cables i connectors. Tota una temptació sobtada fins i tot per a ell, que renegava de la follia de la xarxa mundial com si fos una jogueta per a al·lots viciats. El comprà, amb el mateix fals desdeny que hauria mostrat per adquirir una revista porno.

Es va haver d'enginyar per fixar a la paret, mig dissimulats sobre el rodapeu, camuflats en les esclotxes i imperfeccions dels tapajuntes, metres i metres de fil de telèfon, després de calcular el camí més correcte —no el més curt, que hauria consistit a deixar córrer lliurement el cable per terra—, i fer arribar la connexió a prop de l'ordinador que quasi no feia servir més que per a qualche solitari.

No sense entrebancs aconseguí instal·lar els navegadors, el correu electrònic, tota la parafernàlia de l'espai virtual on es perden les ànimes i les hores de son.

D'això, aquest diumenge en feia prop de tres setmanes. I va pensar que aquell dia plujós, perquè ara ja feia aigua de bombolla i no podia veure ni la façana de la casa d'enfront, era un bon dia per llançar-se a navegar —Senyor! Com despreciava aquest ús de la paraula navegar!—, navegar per la xarxa de xarxes, com aquell que diu rei de reis o teoria de teories, menjar de tots els menjars, espècia de totes les espècies, oh, xarxa de totes les xarxes!

S'assegué davant el monitor i esperà amb paciència indigna d'ell que acabassin els renouets i les llumetes del processador que feia els estiraments del deixondir-se.

Icona d'Internet. Clic clic. Contrasenya: BADOCC. Revisà el correu. Electrònic, per ser explícits, però aviat ja es donarà per suposat. Hom haurà de parlar de correu en sobre de paper, per referir-se al correu de carter. El Correu, per antonomàsia, serà el dels emails.

No hi havia més missatges llevat d'una irritant publicitat que li comunicava les darreres novetats, més capricis, del món de la informàtica. L'esborrà de la memòria del pentium i intentà esborrar-lo també de la seva pròpia. Cosa molt més difícil. I impossible de confirmar.

Va seguir jugant amb la xarxa. Llegí una pàgina de diari digital. Contemplà sense horror la imatge del dia: al fons de la fotografia, s'hi aline-

aven soldats amb casc i fusell. Més a prop del fotògraf, una mare corria enfollida, i entre les mans enlairades sostenia el cosset sense cap del seu fill. Això era i no era en un país asiàtic. Molt lluny.

Intentà cercar les novetats discogràfiques d'una distribuïdora que s'anunciava al marge de la pantalla —sense que ell ho hagués demanat— però les esperes es perllongaven de tal manera que s'impacientà i ho deixà córrer. Detenir. Cancel·lar.

Sense adonar-se'n, de sobte es trobà davant la immediatesa d'entrar en un xat. Chat, deia. Un moix? No li féu gràcia. Com a joc de paraules era massa pueril. I a més, com el podria rapinyar?

S'hi ficà. Trià una opció amb l'indicatiu «AMICS». Ara li demanava —qui?— un nick. Un nom per presentar-se als companys de conversació. Del xat, vaja. No podia triar «Badoc». Faria el ridícul ja de bell antuvi. Sense cap raó aparent, teclejà: Pol.

Ara ja podia escriure el que volgués i posar-ho a disposició dels altres. Dir coses. Com si s'introduís en un grupet de desconeguts en una festa avorrida i intentàs participar en una conversa que no li anava ni li venia.

Seguí el consell que figurava a la pantalla. Per saludar tothom, escrigué, digué:

Hola!

I en prémer la tecla enter, allò que havia escrit en una franja horitzontal estreta, a baix de la finestra on podria veure la conversa, comparegué amb frescor i poca vergonya precisament en aquesta finestra pública, a més d'algunes informacions protocolàries que sortien sense que ell ho hagués demanat:

>>> Pol entra al canal

<Pol> Hola!

Quin empegueïment absurd el trasbalsà!

I, com si l'hi haguessin esperat, tot d'una:

<opium> hola pol

<zakor> hola POL!!!!

X(cha)t

<loox> hola poooooooool

Trobà que havia de respondre a aquella recepció tan efusiva.

<Pol> M'alegra conèixer-vos. De què estàveu parlant? Perdonau que us hagi interromput, però no tenia altra forma de començar...

<xaVi> tinc dues entrades pel concert dels sangonosos

<boomy> qui mana a casa teva????

<loox> ficatelas al cool les entrades no valen un moc aquests

<zakor> no t'enrollis malament tio

<boomy> qui mana a casa teva qui mana el teu pare doncs escapa

>>> paster entra al canal

<paster> hola tota la basca!!!!

<opium> hola paster ja et feiem mort

<zakor> hola paster

<boomy> paster a casa teva qui mana?????????

De sobte comparegué a la pantalla una finestra amb una barra blava a la part superior, on hi havia un nick: aspy. Era una proposició de conversa privada, aspy li ofería i li demanava un contacte fora del tràfec del grup. En aquella íntima zona blanca, en aquell requadre de veu baixa i de murmuri, un frase a cau d'orella:

<aspy> hola Pol com van les coses?

Es trobà bloquejat com si algú l'hagués sorprès espiant la intimitat d'un altre, o com si algú sotjàs la seva. Necessità un parell de minuts per retrobar-se. A la fi, fou capaç d'escriure una resposta incoherent, que saltà tot d'una a la finestra privada:

<Pol> No sé, aquí hi ha tants de problemes...

S'adonà que hauria de passar de les lletres majúscules si no volia semblar un intrús en aquella tribu de minúscules depredadores. El seu era l'únic nick que semblava un nom propi, les seves frases eren les úniques

que començaven amb correcció ortogràfica, i potser també exagerava la pulcritud en els signes de puntuació, les inútils comes i els punts superflus.

aspy respongué amb una diligència que l'alarmà.

<aspy> com quins?

Va estar a punt de començar a inventar-se algun problema atractiu, que pogués provocar l'afecte d'aspy. Teclejà a la línia d'escriptura: Em trob molt sol, necessit?, i en aquell moment l'assaltà el dubte de si realment estava en una íntima conversa amb aspy o si, en realitat, allò que anava a confessar ho podia sentir, veure, o el que sigui, la resta de la gent del xat. Clicà fora de la finestra i recuperà la conversa general. No hi trobà l'inici de contacte amb aspy, i es tranquil·litza. De fet, aspy ni tan sols figurava a la llista de presents en la conversa comuna i enfollida.

I ara, com ho podia fer, per recuperar la intimitat amb aspy? S'havia extraviat, i havia deixat aspy sense resposta. Quina grolleria de part seva. Passaven els minuts i ja imaginava el malhumor, potser la tristesa, que havia provocat sense voler en l'ànim d'aspy. aspy, que havia estat tan amable de dirigir-li a ell, personalment i privada, una pregunta, i s'interessava tant per la seva vida...

No podia deixar així les coses. Era quasi una qüestió de principis. Es llançà de cap, experimentà per primera vegada la desinhibició de l'anonimat, i gosà escriure, a la finestra comuna, un missatge desesperat:

<Pol> si aspy pot llegir-veure-sentir això, li deman disculpes per haver abandonat la conversa. Ha estat involuntàriament, tenc problemes amb el xat, no som un expert. Em sap greu.

Va retrocedir unes quantes línies per revisar les frases anteriors. N'hi havia una lamentable:

<<< aspy surt del canal

Per tant, no llegiria el seu missatge de disculpa. No hi era.

X(cha)t

Tornà a la conversa present. Romangué una estona escoltant la conversa dels altres, amb un neguit de badoc impertinent, d'indiscreció malaltissa.

<xaVi> que hi ha algú de Badalona???
>>> ilona_13 entra al canal
<loox> pregunta si hi ha nois de bon rotllo de menys de 16 i més de 14, val
<ilona_13> HOLA!!!!!!!!!!!!
<opium> xupa-la'm

Cent carretades de llamps forcats. Un que n'hi havia que usava pronoms febles, i no era capaç d'expressar correctament el desig que la hi xuclassin. Xucla-la'm, no és tan difícil.

<xaVi> hola ilona_13!!!! :-p
<zakor> pq ho dius
<<< buster surt del canal

La frase que ell havia dirigit a la recerca improbable d'aspy ja havia desaparegut de la pantalla.

De sobte, com per inspiració sobrehumana, se li féu palès un fet terrible: tots els que xerraven eren nois i noies de menys de disset anys. On s'havia ficat, perlamordedéu? Qui era aspy? Algun barbamec de mirada angoixada, una al·lota gairebé pubescent de fina cintura i cames llargues? Què hi feia ell, mal afaitat i amb l'escàs cabell malmenat, amb les plantofes i el batí de feltre, amb el panxó repulsiu i aquells turmells de cera groga, què hi feia, entre cossos divins perquè eren plens de juvenesa? Volgué fugir. Però un sentiment sobtat el va fer romandre a la cadira i amb l'esguard pres al monitor, encisat, hipnòtic: alguna cosa es removia en la seva memòria, la nostàlgia del temps d'adolescència, les primeres temptatives de contacte amb qui creia admirar o estimar. Se sentia com en els anys en què cercava amiatat i amor, i confonia ambdues emocions. Ara ja feia temps que no les podia confondre, perquè havia oblidat tant l'una com l'altra.

Els quinze anys, una cançó den Serrat que el retratava. L'estat d'inseguretats permanent, els dies que una mirada de la persona que volia, o el frec falsament casual amb un altre cos l'enrojolaven i li encenien al pit fogateres dolcíssimes. Era capaç de recobrar-les a la nit, en la solitud descompromesa i tranquil·la del llit, i simular que posseïa el cos desitjat, en un esclat de vida on només hi faltava aquell.

I de sobte, el cor li trabucà. A la pantalla hi havia un miracle.

>>> aspy entra al canal

Immediatament, sense pensar, li entaferra, molest per aquella volubilitat d'aspy:

<Pol> aspy tio no hi ha qui t'aplegui

Així, sense majúscules, sense comes, sense signes d'admiració. Sí senyor. Ja era un d'ells. Acabava d'entrar en el cos místic d'Internet. En allò que quan era nin li explicava el professor de religió, el cos místic que mai no havia comprès, i ara n'era un element constitutiu. Ja ho veieu, la telemàtica al servei dels conceptes teològics.

Però, i si aspy havia tornat a entrar només per veure de restablir el contacte amb ell? No hauria d'haver estat tan esquerp en la rebuda. Hauria d'haver dit «Hola, aspy, ja ens tornam a trobar», o alguna cosa afectuosa. No n'aprendria mai, a relacionar-se amb la gent?

<aspy> tia per començar mister problemes

Uep! Ara caldria una certa hermenèutica. I és que hi havia de tot.

<buster> tu tampoc et deixes aplegar pol

S'abandonà al desxiframent de la darrera frase d'aspy. *tia per començar mister problemes*, li havia dit. *tia*: òbviament, era una correcció a la llicència que ell s'havia permès, llicència poètica gosaria dir, quan va usar el mot *tio* per dirigir-s'hi. Ell que havia pensat fer una gracieta, un

intent d'integració en la tribu, i havia errat el gènere. Malauradament, no coneixia la forma epicena que pogués suplir el tractament tio-tia, a més d'haver de patir el corcó d'usar una paraula inequívocament bàrbara que no figura ni al Moll! Bé, de fet al diccionari de l'IEC hi ha el prefix tio-, però es refereix al sofre, i tió, que és un tronc. Potser aquí hi podríem trobar una relació entre *tio* i el seu equivalent, avui ja arcaïtzant, *tronco*. Mira per on el català forneix de relacions subliminals l'argot més serranesc. Però no era qüestió de divagar. La cosa important és que aspy era, segons la seva pròpia confessió, una femella. Li hauria de preguntar quants anys tenia. Quinze, setze. Recordà les nines que li agradaven als setze anys. Era aspy com Bàrbara, una moreneta d'ulls blaus que sempre mostrava el llombrígol: una camiseta curta, una franja de caoba amb el llombrígol atractiu com un *black hole*, i des de la cintura avall, calçons estrets sobre la rodonesa suau dels malucs i les cuixes, i sandàlies lleugeres on somreien els finíssims peus de xocolata amb llet? Per no recordar la torbadora cabellera negra, escarolada, o el coll estilitzat, perfectament cilíndric i suau com seda bruna. O era com Maria? Rossa, primatxona, desgarbada, amb jerseis tres talles grossos per a ella, les mànigues que li cobrien fins el naixement dels dits encisadors, acabats en unes ungles que mossegava fins a reduir-les a una excrecència deliciosa i desaparecebuda.

Què li succeïa? La memòria se li havia encabritat, i l'excitava. Aquelles imatges, colgades sota les cendres d'una vellura implacable durant més de quaranta anys, revifaven ara un foc que havia cregut mort per sempre més. Assaboria de bell nou la dolçor del pecat. Es trobava altre cop al mig d'un oceà de misteris, redescobria la follia de la innocència que clama per ser destruïda.

aspy, aspy! A punt estava de dir: t'estim. Però seria massa. No cal exagerar les coses.

Continuà amb la interpretació de la frase. *tia per començar mister problemes.*

per començar: meravellosa esperança. Això volia dir que aniria a més. Només comencen les coses que tenen continuació. Només existeix el principi per oposició a un final, i entre el principi i el final, bé, hi ha d'haver alguna cosa. Plantejament, nus i desenllaç. Ara estaven tot just

en el plantejament. Ja volia tastar la mel del nus, i el desenllaç, qui sap quines emocions li reservava? Ara no era, però, el moment de pensar en els finals. Era el principi. I en el principi, ja se sap, era el caos. La caòtica entrada al ciberespai. Després es feia la llum, i l'home coneixia la dona. Tot arribarà, tot arribarà.

mister problemes: quina confiança. Com fer l'ullet. Podia imaginar la carona com la de Maria, el somriure polissó, el nas delitós, i un ull que s'acluca amb complicitat. aspy ja li agradava amb deliri. I havia citat els problemes, la identificació amb què l'havia conegut. Li interessava, ell havia estimulat la seva curiositat, que és el primer graó cap a l'admiració, que és la primera etapa cap a l'amor, cap al desig... Havia acceptat el repte d'un desconegut que es mostra profund, ple de tresors interiors, no com aquests mocosos que viuen només de pell a fora, amb la moto i la roba de marca. L'havia atrapada! Sí, l'havia atrapada.

<Pol> aspy ensenya'm com es fa per conversar només tu i jo
Podia renunciar als signes de puntuació, però als apòstrofs, això mai!
<zakor> ui ui uuuui!!!!!!
<opium> si tio aquí hi ha marro
<aspy> tu no et retiris mister problemes i no facis cas a aquesta colla de
<ilona_13> d q???
<aspy> :-p
>>> buster surt del canal
<ilona_13> aspy no ensenyis la llengua
<opium> si aspy ensenyans una altra cosa mes calenta vols????
<Pol> sense ofendre, imbècil

No ho volia fer! Però com podia ser tan animal?

<zakor> jo marxo hi ha mal rotllo pol has de ser mes legal vale
<<< zakor surt del canal

Finestra privada. aspy.

X(cha)t

<aspy> hola pol ja som aquí
<Pol> gràcies... maca.
<aspy> com ho saps?
<Pol> com sé què?
<aspy> que som maca
<Pol> pel nom, per les paraules, per les teves atencions.
<aspy> com m'imagines?
<Pol> no t'ho puc dir, però m'agrada.
<aspy> quants danys tens?
<Pol> a quins danys et refereixes?
<aspy> quants d'anys tens?
<Pol> desset. Gairebé devuit! I tu?
<aspy> quinze però men posen més
<Pol> molts més?
<aspy> tres més
<Pol> mmm...
<aspy> a qui tassembles?
<Pol> a Brad Pitt
<aspy> jo a Uma Turman
<Pol> no saps l'alegria que em dones

De sobte, s'acabà. aspy no responia. S'havia acubat, després d'assimil·lar el contacte virtual amb Brad Pitt II? O s'estava esbutzant de rialles perquè l'havia emblanquinat?

<Pol> aspy... aspy! aaaaaaaspyyyyyyy!!!!!!

Res. Silenci. Blancor. Buit. Absència.

Aquella nit somià Uma Turman. No sols la veia. La tocava, l'abraçava, la posseïa. I ell era ell, no era Brad Pitt. Quina cosa!

De matinada es va desvetllar agitat per la certesa d'haver-se comportat grollerament, d'haver aprofitat l'anonimat per mentir i enganyar. Encara li quedava un residu de consciència, suficient per contenir un corcò inquietant. Va decidir no tornar a visitar el xat.

Decisió efímera que mantingué fins al diumenge següent.

Lluïa el sol, l'aire diàfan resplendia en llambreigs festius, el dia portava música. Sense berenar s'assegué davant l'ordinador. Quan se'n volgué tèmer ja volava pel xat. aspy l'esperava. Aviat la conversa se situà en l'àmbit de la calidesa més íntima, com si s'hagués pres un whisky en dejú.

<Pol> a quin poble vius?

<aspy> i tu?

<Pol> a Palma

<aspy> increïble. Jo també!!!! Perquè no et conec? Brad Pitt, deus enamorar totes les ties.

<Pol> mai no he estat amb una dona. Al llit, vull dir.

<aspy> ...

<Pol> no ho creus?

<aspy> qui sap si jo podria ser la primera...

<Pol> podries ensenyar-me moltes coses

<aspy> potser.

<Pol> quines coses t'agrada fer quan estàs amb un al.lot?

<aspy> això no s'explica de lluny

<Pol> Idò ja me diràs com ho podem fer

<aspy> tu què trobes???

La cosa anà tan enfora que quan va desconnectar tremolava, el cor li retronava, li queien les coses que intentava usar amb les mans: coberts, bolígrafs, el raspall de dents... Sí: estava enamorat.

Ja no esperarà a diumenge. El vespre de dilluns provà sort, i allà hi era ella. Que no abandonava mai, aquell àngel corpori?

<Pol> Ens hem de veure.

<aspy> això promet

<Pol> No faig broma. Et necessit.

<aspy> ja em tens.

<Pol> Et vull. Et vull veure. Et vull tocar.

<aspy> xsssst!

<Pol> Ens hem de trobar, de veres.

aspy no contestava.

X(chat)

L'havia espantada?

<Pol> aspy, merda, no em deixis. Contestamperfavor!!!!

<aspy> no he marxat Pol. Estic pensant...

Bon senyal. Havia posat un punt i alguna majúscula.

<Pol> encara penses?

<aspy> podem trobarnos al bar Ozzo

<Pol> demà horabaixa.

<aspy> no, dijous.

<Pol> D'acord.

<aspy> a les sis.

<Pol> Jo duré una revista PCmania i un diari ABC. I a tu com et reconeixeré?

<aspy> ja ho has oblidat? Som clavadeta a Uma Turman, mister problemes.

<Pol> sí, i jo a BP!!!

<aspy> no em defraudis, començ a sentir una feblesa cintura avall...

L'endemà, dimarts, no pogué reprimir les ganes de tornar a contactar. Havia de dir-li alguna cosa que amortís el cop de la sorpresa. No podia anar a l'Ozzo disfressat de Brad Pitt. Uma aspy Turman havia de saber més. Ja tenia preparada l'estratègia. Al xat deixaria caure algun indici sobre la seva maduresa, recordaria les parelles de Borges, Moravia, Cela, Espartaco Santoni, fins i tot podria retreure Xavier Cugat. L'encís de l'experiència. Sí, aspy, t'he mentit. Al llit m'ensenyaràs espontaneïtat, juvenesa, simpatia; però jo et faré feliç amb les més refinades tècniques, amb una passió controlada, que s'allargassarà i donarà encara més valor al punt cenital, amb el bagatge d'una imaginació que ha treballat incansable durant anys inventant-ho tot per a tu, per quan ens trobàssim.

Decidit a escriure això d'una sola tirada al xat, s'hi ficà sense més preàmbuls. Sense més preludis. Ja hi era. Però aspy no.

<Pol> aspy, si hi ets contesta, t'he de dir una cosa molt important. És urgent. Abans de dijous.

<giorgi> passa, xaval!
<zombi> se saluda, no?
<Pol> a la merda
<boomy> ja us ho havia dit que aquest pol portava mala bava
<Pol> aspy, contesta
<giorgi> no hi és no hi és no hi és fotet
<<< Pol surt del canal

No podria anar a l'Ozzo en aquelles condicions. Esperaria a poder contactar amb aspy al xat. Com a tard, diumenge la hi trobaria, segur. Pobra, dijous es sentiria estafada, però després la podria rescabalar amb escreix. Se sentia com un al·lot. Viure, viure, viure! Decidí sortir a fer una volta. El dia tornava a convidar al passeig, tranquil·lament, assaborint l'esplet de petites meravelles, de miracles humils, de la vida que brolla, de l'amor que embriaga...

Sortí del pis i començà a baixar les escales en penombra. La veïna del quart pujava, feixuga. Les cames inflades acabaven en uns peus que maldaven per rebentar el viu de les espadenyes, com si pel seu propi pes una pressió disforja s'acumulàs a les empenes i les forçàs a desbordar-se del calçat. Suava tota. A ell li semblà escoltar el frec d'una cuixa amb l'altra; segurament hi tenia escaldadures doloroses. La voluminosa dona estirava la corretja de la cuseteta, tan vella com ella mateixa. De l'altra mà li penjava una bossa de l'hiper amb patates i una lletuga. Quan coincidiren en el mateix escaló, ell s'arrapà a la paret per tal d'evitar el contacte amb aquell cos que li resultava repulsiu. Flairà una sentor poc higiènica. Truja, pensà. La cussa li ensumà les puntes de les sabates. Reprimí l'impuls d'entaferrar-li una cossa al musell. Quasi no tenia pèl, la cussa, i els ulls li volien saltar a cada passa, com bolles de vidre de dos reials. La passejava amb un guardapit llefardós de llana vermella, que podia tant com la senyora.

La dona no el mirà de cara, i remugà alguna cosa que tant podia ser una cortesia com un despit; sempre feia això, quan es veia obligada a passar-li a prop, en l'evidència del mutu rebuig. Ell romangué, com sempre, en el silenci més perfecte, mentre durava intolerablement aquella proximitat. L'escarrufaven extremament les cerres que ostentava aquella

dona sobre el llavi superior, escasses i negres, on la suor hi emulava rosades. No hi podiar fer res, emperò: cada vegada que la veia, la mirada li fugia cap a aquella zona repel·lent, i li sobrevenia un fàstig ja familiar. Aquesta era la relació amb la veïna d'adalt. Per sort, no la sentia mai. Viu sola, i per tant no necessitava xerrar, i menys encara cridar. No cridava ni per renyar la cussa. Quan engegava la televisió o la ràdio, si és que ho feia, la posava tan fluix que no era coneixedor. Ben pensat, ningú no ho diria, que en aquell pis hi vivien una dona tan grossa i una cussa.

Quan ell arribava a la porta del carrer, la veïna ja rodava la clau al seu portal, en el quart pis. Ell no pogué escoltar, per tant, les paraules que dirigí a la cussa, sense alçar gens la veu, per encoratjar-la a passar cap a dins:

—Au, venga, Aspy, entra. Aspy, dic.

Amb un rebuf d'alleujament, després de treure's el vestit i quedar la seva còrpora sols coberta amb les enagos humides, la veïna s'assequé al butacó gastat, davant l'ordinador, i premè *on*.

